

РЕШЕНИЕ

№ 1850

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **596** по описа за **2024** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от П. Т. Т., със съдебен адрес в [населено място], чрез адв. П.В. против решение № 5587 от 02.12.2023г., постановено по нахд № 7637/2023 по описа на Софийски районен съд, 20-ти състав. С решението е оставена без уважение жалбата на П. Т. Т. против Заповед за задържане на лице № 229зз-563/29.04.2021г., издадена от полицейски орган при 05 РУ – СДВР – П. А. Д., с която на основание чл.72, ал.1 от ЗМВР касаторът е задържан за срок до 24 часа.

Касаторът иска отмяна на съдебното решение и отмяна на заповедта за задържане. Счита, че първоинстанционният съд като не е уважил жалбата е постановил неправилно и незаконосъобразно решение, тъй като оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие със закона.Твърди се, че полицейският орган не е посочил коя от хипотезите на чл.72, ал.1 от ЗМВР има предвид.

С молба от 29.02.2024г. касационната жалба се поддържа. Изразява се становище по същество и се претендира присъждане на направените разноски във всички инстанции, съгласно представени декларации за оказана безплатна правна помощ.

Ответникът - полицейски орган при 05 РУ – СДВР – П. А. Д. чрез юрк. В. оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар претендиран от насрещната страна и моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Представителят на Софийска градска прокуратура пледира за неоснователност и недоказаност на касационната жалба. Намира въззивния съдебен акт и оспорената заповед за задържане за правилни и законосъобразни в тяхната цялост.

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл.211 от АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение съдът е оставил без уважение жалбата на П. Т. Т. против Заповед за задържане на лице №229зз-563/29.04.2021г., издадена от полицейски орган при 05 РУ – СДВР – П. А. Д., с която на основание чл.72, ал.1 от Закона за министерство на вътрешните работи е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ задържане за срок до 24 часа на П.Т..

Касационният съд преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. Тъй като фактическата обстановка е установена правилно от районния съд и не се оспорва от страните, настоящият съд изцяло се позовава на установените от СРС факти.

За да отхвърли жалбата, съдът от правна страна е изложил подробни съображения, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при спазване на материалноправните и административнопроизводствените правила. Приел е, че не е вписано по коя от нормативно регламентирани в седем точки хипотези на чл.72, ал.1 от ЗМВР е задържано лицето, тоест не е посочено, че в случая се касае за т.1 – „за което има данни, че е извършило престъпление“, но този пропуск не представлява съществено нарушение и не засяга правото на защита на задържаното лице, вкл. да разбере за какво точно се задържа, тъй като в текстовото изписване на основанието това ясно е посочено като конкретни фактически обстоятелства и действия на лицето, с посочена и цифрова квалификация от Наказателния кодекс /НК/.

Решението е валидно, допустимо и правилно, и следва да се остави в сила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл.57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл.74, ал.2 от ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и материалния закон.

Задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок от 24 часа е принудителна административна мярка, за прилагането на която е необходимо да са налице достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило престъпление. В случая установената фактическа обстановка очертава достатъчно данни за съпричастност на П. Т. към посочените в заповедта за задържане престъпления - престъпление по „чл.343б от НК – управлява мпс след употреба на НВ“ и по „чл.354а от НК – притежава НВ“, което е основание за прилагането на ПАМ по смисъла на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, като не е необходимо

тези данни да са пълни или категорично да уличават Т. в извършването на престъпление. Правилно СРС е приел, че макар да не е посочено, че се касае за нормата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР чрез описанието на фактически обстоятелства и цифровото обозначаване на престъпленията се установява, че лицето е задържано защото „има данни, че е извършило престъпление“, което основание кореспондира цифрово с чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Останалите основания, посочени в чл.72, ал.1, т.2 – т.7 от ЗМВР се отнасят за следните случаи – за лице по т.2 което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба; т.3. което показва тежки психични отклонения и с поведението си нарушава обществения ред или излага живота си или живота на други лица на явна опасност; т.4. при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в чл. 70; т.5.което се е отклонило от изтъпяване на наказанието лишаване от свобода или от местата, където е било задържано като обвиняем в изпълнение на разпореждане на орган на съдебната власт; когато лицето, независимо от основанията за задържането му, е непълнолетно, му се назначава за защитник адвокат от момента на задържането му; т.б. обявено за издирване с цел задържане, както и по искане на друга държава във връзка с неговата екстрадиция или в изпълнение на Европейска заповед за арест и т.7. в други случаи, определени със закон. Фактически обстоятелства за посочените основания не са записани в оспорената заповед, поради което не може да се приеме, че задържаното лице поради наличие на факти в тази насока няма да може да разбере действителната причина, поради която се задържа, респ. правното основание за задържането му – т.1 на чл.72, ал.1 от ЗМВР.

Изложеното сочи, че макар да е допуснато нарушение при изписване на правното основание в заповедта то не е съществено и не ограничава правото на защита на П. Т., и не е основание за отмяна както на съдебното решение, така и на оспорената заповед по тази причина.

За пълнота следва да се посочи, че наложената принудителна административна мярка не е създала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията. Заповедта не противоречи и на целите на закона за защита на обществения интерес чрез незабавна намеса при наличните конкретни данни за извършено престъпление.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5587 от 02.12.2023г., постановено по нахд № 7637/2023г. по описа на Софийски районен съд, 20-ти състав.

ОСЪЖДА П. Т. Т., с ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата 100,00 лева, разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.